

NAOMI NOVIK

RĂZBOIUL PULBERII NEGRE

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

1

Vântul fierbinte care bătea în Macao era molatic și deloc înviorător. Nu făcea decât să stârnească mirosul sărat și putred al portului, încărcat de pești morți, de mănunchiuri mari de alge negre-roșietice și de efluviul de excremente umane și de dragoni. Cu toate acestea, marinarii se îngheșuiau claie peste grămadă de-a lungul parapetelor navei *Allegiance* ca să respire aerul care se mișca. Din când în când, se luau la harță, îmbrâncindu-se fără vlagă, dar aceste altercații se stingeau aproape imediat, în dogoarea chinuitoare.

Temeraire zăcea dezolat pe puntea dragonilor, privind spre ceața albă din largul oceanului; aviatorii care făceau de gardă picoteau în umbra lui uriașă. Până și Laurence își luase libertatea de a-și scoate haina și ședea în curba piciorului lui Temeraire, ascuns de privirile celorlalți.

– Sunt sigur că aş putea scoate corabia din port, spuse Temeraire, pentru a nu știu câta oară în ultima săptămână, și oftă când planul lui binevoitor fu din nou refuzat.

Pe vreme bună, ar fi putut, într-adevăr, trage chiar și uriașul transportator de dragoni, dar, cu vântul din față, nu putea decât să se istovească inutil.

– Nici fără vânt n-ai putea ajunge cu ea departe, adăugă Laurence, încercând să-l consoleze. Chiar dacă ar fi de folos să parcurgem câteva mile în larg, deocamdată e mai bine să rămânem în port, unde este puțin mai comod. Am înainta foarte încet, chiar dacă am reuși s-o scoatem.

– E păcat că trebuie să așteptăm vântul, când totul este pregătit, inclusiv noi. Mi-ar plăcea să ajung repede acasă, unde sunt atâtea de făcut, zise Temeraire, lovind sonor puntea cu coada, ca să-și întărească vorbele.

– Te rog să nu-ți faci prea multe iluzii, spuse Laurence, el însuși deznădăjduit. Încercarea de a-l tempera pe Temeraire se dovedise, până în prezent, inutilă și nu se aștepta nici acum la un rezultat mai bun. Trebuie să fii pregătit să accepți unele întârzieri, atât acasă, cât și aici.

– O! Îți promit că am să fiu răbdător, răspunse Temeraire și, în clipa următoare, risipi orice speranță că-și va ține promisiunea pe care ar fi putut-o avea Laurence, adăugând, fără să-și dea seama de contradicție: Dar sunt sigur că Amiralitatea își va da seama foarte repede că avem dreptate. Firește, e corect ca dragonii să fie plătiți dacă echipajele lor sunt.

Întrucât fusese pe mare de la vârsta de doisprezece ani până când, din întâmplare, devenise din căpitan de navă căpitanul unui dragon, Laurence îi cunoștea bine pe domnii din Consiliul Amiralității, care supravegheau atât Marina, cât și Aviația, și un ascuțit simț al dreptății nu era tocmai trăsătura lor caracteristică. Aceste funcții păreau să-i văduvească pe cei ce ajungeau să le ocupe de orice decență umană și de orice calitate veritabile, transformându-i în niște creaturi politice scârțare, aproape dezumanizate. Condițiile mult mai bune pe care le aveau dragonii în China îl obligaseră pe Laurence să deschidă ochii la relele tratamente din

Libris

Occident, dar, când se gândea la posibilitatea ca Amirali-tatea să-i împărtășească opiniile, nu era deloc optimist, mai cu seamă atunci când venea vorba de bani.

Oricum, nu putea să nu spere în taină că, după ce vor ajunge acasă, la postul lor de la Canal, și se vor implica în onorabila misiune de apărare a țării, Temeraire ar putea, dacă nu să renunțe la pretențiile sale, cel puțin să și le tempereze. Laurence nu putea să-i contrazică năzuințele, care erau juste și firești, dar Anglia era în definitiv în război, și era conștient, spre deosebire de Temeraire, că era o obrăz-nicie să ceară concesi de la guvernul lor în asemenea condiții. Aducea a răzvrătire. Însă îi promisese sprijinul și nu avea de gând să și-l retragă. Dragonul ar fi putut rămâne aici, în China, bucurându-se de toate desfătărilor și libertățile care i se cuveneau de drept unui Celest. Se întorcea în Anglia mai mult de dragul lui Laurence și în speranța că va îmbu-nătăți condițiile de viață ale camarazilor săi. În ciuda îndoi-elilor sale, Laurence nu putea să ridice direct obiecții, deși uneori i se părea aproape necinstit să tacă.

– Ești foarte isteț că sugerezi să începem cu plata, spuse Temeraire, punând și mai multe paie pe focul conștiinței lui Laurence.

Făcuse această propunere pentru că era o idee mai puțin ra-dicală decât multe dintre celelalte pe care le avansase Teme-raire, cum ar fi demolarea unor cvartale întregi din Londra, pentru a face loc unor magistrale suficient de largi pentru dragoni și trimiterea unui reprezentant al semenilor săi să vor-bească în Parlament, ceea ce, lăsând la o parte dificultatea de a pătrunde în clădire, i-ar fi pus imediat pe fugă pe onorabili.

– Odată ce obținem plata, sunt sigur că restul va merge mai ușor, continuă Temeraire. Atunci vom putea da oricând

oamenilor bani, care le plac atât de mult, pentru toate celelalte. Ca, de exemplu, acelor bucătari pe care i-ai angajat pentru mine. Ce bine miroase! adăugă el, nu fără legătură: mirosul puternic de fum al cărnii bine prăjite devenea atât de pătrunzător, încât acoperea duhoarea portului.

Laurence se încruntă și privi în jos. Bucătăria era amplasată chiar sub puntea dragonilor și, printre scândurile ei, se strecurau șerpuitoare panglici late de fum.

– Dyer! strigă el, făcându-i semn unuia dintre sergenți. Du-te și vezi ce pregătesc acolo.

Temeraire se deprinsese cu gustul gastronomiei chineze pentru dragoni, un gust pe care administratorul englez al navei, căruia până atunci i se ceruse doar să procure carne proaspătă de vită, era incapabil să i-l satisfacă, astfel încât Laurence găsisese doi bucătari chinezi dispuși să-și părăsească țara în schimbul unei retribuții substanțiale. Noii bucătari nu vorbeau deloc engleza, dar nu le lipsea nicidecum dorința de a se impune. Rivalitatea profesională îi adusese deja pe bucătarul navei și pe ajutoarele sale în pragul războiului cu ei pentru sobele bucătăriei și crease o anumită atmosferă de competiție.

Dyer coborî în grabă scările spre puntea superioară de la pupă și deschise ușa bucătăriei. Un nor imens de fum se rostogoli, umflându-se, afară și dintr-odată veghetorii de pe tachelaj strigară: „Foc!”

Ofițerul de gardă bătu frenetic clopotul, care își revărsa obișnuitu-i dangăt răgușit. Organizându-și oamenii în echipe de incendiu, Laurence striga deja:

– La posturi!

Toată amorteala se risipi într-o clipă. Marinarii alergau după găleți și ciubere, iar câțiva mai îndrăzneți năvăliră în

Libris

bucătărie și ieșiră târând după ei câteva trupuri inerte: ajutoarele bucătarului, cei doi chinezi și unul dintre băieții echipajului, dar nici urmă de bucătarul navei. Gălețile soseau deja, picurând de apă, într-un ritm constant. Nostromul răcnea și lovea cu bastonul în arborele trinchet, ca să imprime ritmul, și gălețile erau golite, una după alta, prin ușile bucătăriei. Dar fumul continua să iasă în valuri, mai gros acum, prin fiecare crăpătură și bintele de pe puntea dragonilor se încingeau, devenind fierbinți la atingere. Funiile încolăcite pe doi dintre stâlpii de fier începeau deja să fumege.

Tânărul Digby, iute la minte, îi organizase pe ceilalți sergenți și băieții alergară împreună să desfacă parâmele, şuierând printre dinți de durere când atingeau cu degetele fierul fierbinte. Ceilalți aviatori erau înșirați de-a lungul parapetului, ridicând gălețile cu apă și udând puntea dragonilor. Nori albi de abur se ridicau, lăsând o crustă cenușie de sare pe scândurile scorojite. Puntea scârțâia și gemea, ca o mulțime de moșnegi. Catranul dintre scânduri începea să se lichefieze, topindu-se și fumegând, și se scurgea de-a lungul punții în râuri lungi și negre, răspândind un miros dulceag, înțepător. Temerare stătea acum în picioare, mutându-se dintr-un loc în altul, ca să scape de dogoare, deși Laurence îl văzuse adesea tolănit la soare pe pietrele încinse de căldura soarelui amiezii.

Căpitanul Riley era trup și suflet în mijlocul oamenilor care trudeau, asudați, încurajându-i în timp ce gălețile săltau încoace și încolo, dar avea în glas o notă de disperare. Focul era prea puternic, lemnul era uscat de lungă ședere în port, sub soarele dogoritor, iar calele imense erau pline de măr-furi pregătite pentru călătoria spre casă: delicate porțelanuri chinezești, acoperite cu paie uscate și ambalate în cutii de

lemn, baloți de mătase, pânză nouă de vele, de rezervă. Focul nu trebuia decât să coboare patru punți și toate magaziile s-ar aprinde cât ai clipi, apoi flăcările fierbinți ar alergeră până la depozitul de muniție, aruncând întreaga navă în aer.

Gărzile de dimineață, care dormiseră sub punte, se căzneau acum să iasă, înconjurată de fum, cu gurile larg deschise, după aer, rupând, în panica lor, șirurile de oameni care cărau găleți. Deși *Allegiance* era o matahală, castelul de la prora și puntea superioară de la pupă erau neîncăpătoare pentru întregul echipaj, când puntea dragonilor era gata să ia foc. Laurence se agăță de un stâlp și se ridică pe parapetul punții, căutându-și oamenii din priviri, prin forfota mulțimii. Majoritatea ieșiseră deja pe puntea dragonilor, dar pe câțiva nu reuși să-i zărească: Therrows, cu piciorul încă prins în atele, după bătălia din Pekin, Keynes, medicul, probabil ascuns în cabină, cu nasul în cărțile sale, și Emily Roland, celălalt mesager al său. Fata abia împlinise unsprezece ani și probabil că îi fusese greu să-și croiască drum printre oamenii care se îmbrânceau, chinându-se să iasă. Din coșurile de fum ale bucătăriei izbucni un țuit pătrunzător, ca al unui ceainic care fierbe, și apărătorile de metal începură să se încline încet spre punte, ca niște flori ofilite. Temeraire șuieră și el, cuprins de o aversiune instinctivă, dându-și capul pe spate și atunci gulerul i se strivi sub gâtul alungit. Mușchii imenselor sale membre posterioare se încordaseră deja, gata să sară, și își ținea un picior din față pe parapet.

– Laurence, sunteți în siguranță acolo? strigă el, îngrijorat.

– Da, n-o să pățim nimic. Ridică-te imediat în aer, spuse Laurence, chiar în timp ce le făcea semn oamenilor lui să coboare pe teugă, îngrijorat de soarta lui Temeraire, căci scândurile începeau să cedeze. Ar fi bine să fim pregătiți să

libris.ro

întâmpinăm focul, de îndată ce se înalță prin punte, adăugă el, mai mult ca să-i încurajeze pe cei care-l auzeau. De fapt, dacă puntea dragonilor se prăbușea, nu credea că ar fi putut să stingă focul.

– Foarte bine, atunci mă duc să ajut de sus, zise Temeraire și se ridică în aer.

O mână de oameni mai puțin preocupați de salvarea navei decât de propriile vieți coborâseră deja barca mică de la pupă, sperând să evadeze neobservați de ofițerii care se luptau disperați cu focul. Săriră, cuprinși de panică, în apă, când Temeraire țâșni pe neașteptate de după corabie și coborî spre ei. Nu le acordă nicio atenție, ci înhăță barca în gheare, o vârî sub apă ca pe un polonic și o ridică în aer, picurând de apă și cu vâslele căzând. Ținând-o cu grijă în echilibru, zbură înapoi și o turnă peste puntea dragonilor. Potopul se revărsă, șuierând și săltând pe punte și căzu într-o cascadă mică pe scări în jos.

– Aduceți topoare! strigă Laurence precipitat.

Era o muncă istovitoare în dogoarea insuportabilă. Loveau cu disperare scândurile, în aburul care se înălța, cu lamele topoarelor alunecând pe lemnul ud și îmbibat de smoală și fumul revărsându-se prin fiecare tăietură pe care o făceau. Cu toții se chinuiau să rămână în picioare, de fiecare dată când Temeraire îi potopea din nou, dar revărsarea constantă de apă era singurul lucru care le permitea să-și continue munca. Altfel, fumul ar fi fost prea dens. În timp ce trudeau, câțiva dintre oameni se clătinară și căzură fără vlagă pe punte, dar nimeni nu avea timp nici măcar să-i ducă pe puntea de la pupă. Fiecare minut era prea prețios. Laurence muncea cot la cot cu armurierul său, Pratt. Dăre lungi de sudoare înnegrită le mânjeau cămășile, în timp ce își legănav topoarele, cu mișcări

neregulate, până când, dintr-odată, scândurile pârâiră ca o salvă de artilerie și o bucată mare din puntea dragonilor cedă și se prăbuși în flăcările care mugeau înfometate dedesubt.

Preț de o clipă, Laurence se clătină pe margine, apoi secundul său, Granby, îl trase la o parte. Pășiră în spate împreună, împleticindu-se. Laurence era pe jumătate orb, gata să se prăbușească în brațele tovarășului său. Ochii îi ardeau și respira greu, precipitat. Granby îl târî pe scări și un torent de apă năvăli spre ei, aruncându-i până jos, unde se izbiră de unul dintre tunurile cu proiectile de douăzeci și unu de kilograme aflate pe castelul de la proră. Laurence reuși să se ridice tocmai la timp ca să vomite peste parapet. Gustul amar care-i rămase în gură nu reuși să acopere decât duhoarea dulceagă a părului și hainelor sale.

Ceilalți părăseau puntea dragonilor și acum torențele de apă puteau cădea direct peste flăcări. Temeraire ajunsese la un ritm constant și norii de fum se împuținaseră deja. Apa neagră de funingine șiroia prin ușile bucătăriei, pe dunetă. Laurence se simțea slăbit și bolnav. Inspira adânc, dar parcă nu reușea să-și umple plămânii. Riley răcnea ordine răgușite prin portavoce, abia auzite prin șuieratul fumului. Glasul nostromului nu se mai auzea. Acum își aranja oamenii în șiruri împingându-i cu mâinile goale, îndreptându-i spre bocaporturi. Curând, formară un rând organizat, ajutându-i să se ridice pe cei care fuseseră doborâți sau călcați în picioare sub punte. Laurence se bucură să-l vadă scos afară pe Therrows. Temeraire turnă încă un șuvoi peste ultimul focar care ardea mocnit. Apoi timonierul lui Riley, Basson, își scoase capul prin trapa principală, gâfâind, și strigă:

– Nu mai iese fum, domnule, iar scândurile de deasupra cabinelor sunt doar calde. Cred că s-a terminat.

Se înalță un strigăt răgușit de bucurie și Laurence realizează că poate respira din nou, deși continua să scuipe negreală de fiecare dată când tușea. Cu ajutorul lui Granby, reuși să se ridice în picioare. Pe punte stăruia o pâclă groasă de fum, ca după o salvă de tun și, când urcă scările, Laurence găsi o imensă groapă carbonizată în locul punții dragonilor, cu marginile scândurilor care mai rămăseseră încrețite ca hârtia arsă. Trupul bietului bucătar al navei zăcea ca un tăciune contorsionat printre ruine, cu craniul carbonizat și picioarele de lemn făcute scrum, lăsând doar niște cioate jalnice până la genunchi.

După ce aruncă barca, Temeraire pluti o vreme deasupra, șovăitor, și apoi plonjă în apă, lângă navă. Nu mai avea loc pe punte. Înotând până la corabie și agățându-se de parapet cu ghearele, își înalță capul mare, privind neliniștit peste bord.

– Ești bine, Laurence? Tot echipajul meu e teafăr?

– Da, m-am ocupat de toți, răspunse Granby, clătinând din cap spre Laurence.

Emily, cu claia ei de păr nisipiu împestrită de funingine, veni la ei târând un urcior cu apă din rezervor. Era stătută și îmbibată de duhoarea portului, dar mai bună decât vinul.

Riley urcă lângă ei.

– Ce dezastru, spuse el, privind în jur. Ei, bine, măcar am salvat-o, slavă Cerului! Dar cât va mai trece până când vom putea porni la drum nici nu vreau să mă gândesc. Primi bucuros urciorul din mâna lui Laurence și bău cu nesăț, înainte de a i-l da lui Granby. Și îmi pare al naibii de rău, cred că toate lucrurile tale au fost distruse, adăugă el, ștergându-se la gură. Ofițerii aveau cabinele spre proră, imediat sub bucătărie.

– Dumnezeuule mare! exclamă Laurence, pierdut. Și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a ales de haina mea.

– Patru zile. Patru, spuse croitorul, cu bruma lui de engleză, ridicând degetele, ca să se asigure că nu fusese greșit înțeles.

Laurence suspină și spuse:

– Da, foarte bine. Nu prea era o consolare să știe că aveau timp berechet. Două luni sau mai mult avea să dureze reparația navei și, până atunci, el și toți oamenii lui trebuiau să aștepte pe țarm. Pe cealaltă poți s-o reperi?

Priviră împreună haina pe care Laurence o adusese ca model, mai mult neagră acum decât verde, cu o stranie depunere albă pe nasturi și mirosind puternic a fum și a apă sărată. Croitorul nu spuse *nu* imediat, dar expresia de pe chipul său vorbea de la sine.

– Puteți lua asta, zise el, în schimb, și, ducându-se în spatele atelierului, aduse un alt veșmânt; nu tocmai un veston, ci o jachetă matlasată de felul celor pe care le purtau soldații chinezi, ca o tunică deschisă în față, cu un guler scurt, ridicat.

– O, păi...

Laurence o privi stânjenit. Era făcută din mătase, într-o nuanță mult mai deschisă de verde și era frumos brodată de-a lungul cusăturilor cu fire stacojii și aurii. Putea cel mult să spună că nu era chiar atât de împodobită ca veșmintele de ceremonie pe care le îndurase cu alte ocazii.

Însă el și Granby aveau să ia masa în seara aceea cu comisionarii companiei East India. Nu putea să se prezinte pe jumătate îmbrăcat sau să rămână încotoșmănat în mantia grea pe care o îmbrăcase ca să vină la atelierul croitorului.

Se bucură că luase veșmântul chinezesc când, întorcându-se la noua lor reședință de pe țarm, Dyer și Roland îi spuseră că nu era de găsit în oraș nicio haină potrivită, oricât ai fi fost dispus să plătești. Nu era deloc surprinzător, căci gentilomii respectabili nu se îmbrăcau ca niște aviatori, iar culoarea